

Εγερτήριο Παιάνας

Από τον Αδ.: Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη †
Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο του Α.·Α.·Α.·Τ.· Μισραϊμ και Μέμφις 1989-2007

Για να σταθμίσω το βάρος της εσωτερικής μου πίστης προς τα Τεκτονικά ιδεώδη, για να δώ εάν συνειδητά εξακολουθώ να βαδίζω στο φωτεινό μυητικό μονοπάτι του Σταυρού που προκαλεί την άνθιση του Ρόδου, για να ξεπερνά τις στιγμές απογοήτευσης και πίκρας για την αδιαφορία των πολλών, τέλος, για να δώσω απάντηση στα τραγικά ερωτήματα: « *Πού πηγαίνω; Για ποιόν εργάζομαι; Αξίζουν τον κόπο οι τόσες θυσίες και οι τόσοι άφθονοι αγώνες;*» συνηθίζω κατά καιρούς να κατέρχομαι στο χωνευτήρι του γήϊνου κόσμου, να ζήσω από κοντά τη ζωή του και να δώ τον εαυτό μου να καθρεπτίζεται στο πρόσωπο και του ελάχιστου των Αδελφών μου.

Ετσι, λοιπόν, και χτές αργά το βράδυ, ξεκίνησα το εξερευνητικό μου ταξίδι, βαθιά μέσα στην καρδιά της πόλης, αλλά και των ανθρώπων.
Και είδα...

Είδα νεκρούς ανθρώπους να περιδιαβαίνουν στους δρόμους, ανθρώπους που διάγουν μία δίχως σημασία ζωή, ανθρώπους κενούς, ανθρώπους τυφλούς, ανελεύθερους ανθρώπους που θυσίασαν την ελευθερία τους γιατί την φοβήθηκαν.

Είδα ανθρώπους να βασανίζονται και να εκμεταλλεύονται ανθρώπους, να κατεργάζονται δεσμά για την ελευθερία, την αδελφότητα και την ισότητα του ανθρώπου και των κατωτέρων βασιλείων.

Είδα στρατιές βαρβάρων να μάχονται να πνίξουν το φως, ορδές βανδάλων να γκρεμίζουν, στο όνομα της ελευθερίας, κάθε τι το ιδανικό, το ιερό και το ωραίο.

Είδα άρπαγες να κλέβουν και να καταστρέφουν τα όνειρα των ανθρώπων, είδα άγρια θηρία να λεηλατούν τις ψυχές και τα σώματα, βρυκόλακες να απομυζούν το αίμα και τη ζωτικότητα της σύνολης ανθρωπότητας.

Είδα να αυξάνει υπέρμετρα η διασκέδαση στα κέντρα, στα κάθε λογής μπάρ, που προσφέρουν απλόχερα διασκέδαση για το σώμα, και ασάλινες αλυσίδες για την ψυχή.

Είδα άδειους τους χώρους του πνεύματος, σχεδόν ερειπωμένους. Ακόμα χειρότερα, είδα ανθρώπους που υποτίθεται πως διακονούν το πνεύμα, να διαστρέφονται και να τυφλώνονται τόσο, ώστε να γίνονται εκούσια ή ακούσια όργανα του σκότους.

Είδα απελπισμένους ανθρώπους που αντί να αναζητήσουν βοήθεια από τα χέρια τους και την καρδιά τους, απλώνουν ικετευτικά τα χέρια εκλιπαρώντας για εξωτερική βοήθεια.

Και, είδα Ιεράρχες, Ακαδημαϊκούς, και εξέχοντες Πολιτικούς, να κωφεύουν και να τυφλώνουν μπροστά στο θέαμα τούτο, επαναπαυόμενοι στις πρόσκαιρες γήϊνες δόξες και δάφνες τους.

Οπου κί'αν κοίταξα, είδα σωρούς, ανθρώπινα και μη, σκουπίδια, είδα ανθρώπους να λιώνουν από τη πίεση των βασάνων, να αποκάμουν και να μην αντέχουν να αγοράζουν άλλο τους τεχνητούς τους κάλπικους παράδεισους των πολιτικών, των ναρκωτικών, των εκκλησιών, των ποτών. Είδα να παγώνουν οι άνθρωποι, γιατί έσβυσε μέσα τους η εικόνα του Θεού.

Και, σε κάθε βήμα που έκανα, σε κάθε εικόνα που έβλεπα, ο κόσμος με πονούσε περισσότερο. Πού πηγαίνει στα τυφλά αυτός ο κόσμος που ξεπουλά ό,τι πολυτιμότερο έχει, για να αγοράσει παροδικές ευτυχισμένες στιγμές; Αλλη μια νύχτα ένοιωσα την ερημιά του κόσμου κ'είδα τα συντρίμια που ξεβράζει η τρικυμία της ζωής' κί'ήλθαν στιγμές, που, τρομαγμένος απ'το θέαμα, καρφώθηκα ακίνητος και παγωμένος, στοχαζόμενος το μέγεθος της καταστροφής. Ενοιωθα τον κόσμο κατακερματισμένο να αγνοεί το αληθές της συμπαντικής ενότητας. Και τρώμαξα, κί'απελπίστηκα. Τόσοι σοφοί γύρω μας και δεν μπορεί να σωθεί ο κόσμος!

Τόσοι πνευματικοί ταγοί κί'όμως ο ήλιος έχει φύγει!

Το σκότος νίκησε το φως!

Και τότε η γη σύστηκε, άνεμος δυνατός με ύψωσε στον ουρανό, φωτιά τύλιξε την ψυχή μου και μια φωνή, βγαλμένη λές απ'τα στήθη της Μεγάλης Γήινης Μητέρας μας, αντήχησε στην καρδιά και το μυαλό μου:

«Παιδί μου, οι ένοχοι κέρδισαν μια μάχη, όχι όμως και τον αγώνα. Η Ηλιος έφυγε, αλλά δεν χάθηκε. Στους δύσεκτους καιρούς που ζούμε, υπάρχουν λίγοι ακόμη θεοκτυπημένοι αγωνιστές που είναι πρόθυμοι να σαλπίσουν τον πολεμικό παιάνα και να δοθούν στη μάχη για των ανθρώπων τη σωτηρία. Ο,τι κί'αν γίνει πάντα θα υπάρχουν λίγοι ένθερμοι οπαδοί του φωτός που, στην κατάλληλη στιγμή, θα ανάψουν τη μεγάλη φωτιά που θα καταστρέψει τα σκοτάδια, θα ζεστάνει τους παγωμένους ανθρώπους, θα ανάψει μέσα τους την αναστάσιμη φλόγα, και θα φωτίσει τον δρόμο τους.

»Ωστόσο, για να ανάψει η φωτιά, πρέπει αυτοί οι λίγοι οι εκλεκτοί, να δώσουν τον εαυτό τους για καυσόξυλο. Ο μεγάλος Αρμαγεδών, συντελείται ήδη. Αν αντέχεις βρές τους απαραίτητους αγωνιστές και άρχισε τώρα τη μάχη, γιατί ίσως αύριο να είναι αργά. Οι καιροί ου μενετοί. Μείνε άγρυπνος, μην χάνεις το θάρρος σου, αγωνίσου, θυσιάσου.»

Κί'η φωνή εσίγησε, και επέστρεψα πάλι στους δρόμους της έρημης νεκρής πόλης της Παλλάδας Αθηνάς. Κί'όπως ο υμνωδός, «επίστευσα, επίστευσα, δί'ο και ελάλησα» και ανανέωσα έτσι τον όρκο μου προς τον εαυτό μου πρώτα, προς τον Θεό της καρδιάς μου και προς όλους εσάς έπειτα:

«Όπως και νάναι ο κόσμος, όσο κί'αν βασιλεύει το σκοτάδι, με ελεύθερη καρδιά πάντα θάμαι πρωτοπόρος της αλήθειας. Πάντα θάμαι στη πρώτη της μάχης γραμμή. Εμπόδιο κανένα δεν θα με κάνει να σταθώ. Θα αγωνισθώ να κλείσω την πληγή του Θεού που αιμορραγεί. Θα αγωνίζομαι, μόνος ή με άλλους, ματωμένος, ταλαιπωρημένος, αλλά στυτός σαν το κυπαρίσσι, ελεύθερος σαν τον αετό πάντα. Θα κρατήσω την φλόγα αναμμένη έστω και εάν χρειαστεί να την τροφοδοτήσω με την σάρκα και το αίμα μου. Ο,τι κί'αν γίνει θα θεωρώ πάντα ένοχο τον εαυτό μου για τα δεινά του κόσμου, και δεν θα βρώ ανάπαυση, σε τούτο ή σε άλλο κόσμο, εάν δεν μπορέσουμε όλοι να πούμε με ένα στόμα: «Έγινε το θέλημα του Θεού κι'απλώθηκε η βασιλεία Του στη Γη, όπως και στον Ουρανό».

Θωρακισμένος με τη δύναμη του όρκου μου, οπλισμένος με τη δικοπη πύρινη ρομφαία που χορηγεί ο Θεός στους αγωνιστές του, αναζήτησα συναγωνιστές.

Χτές το βράδυ προσπάθησα να επισκεφθώ τις καρδιές των ανθρώπων και να κρούσω τον **Εγερτήριο Παιάνα**.

Συνάντησα κουφούς που δεν άκουσαν τον θρήνο μου. Συνάντησα δειλούς που άκουσαν και φοβήθηκαν, και κρύφτηκαν.

Συνάντησα πολεμιστές, που θέλησαν να ακολουθήσουν άβουλα, και απρόθυμοι για θυσία.

Συνάντησα, όμως, κί'εσάς, ακούραστους αγωνιστές, πρόθυμους για θυσία, έτοιμους για τον μέχρι θανάτου αγώνα για να στεριώσει το φως και να βασιλεύσουν η Ζωή και η Αγάπη.

Και τότε σας ένοιωσα πιο κοντά μου από όσο στο παρελθόν. Και τότε συνειδητοποίησα ότι οι θυσίες, τα δάκρυα και οι πόνοι τόσων ετών δεν πήγαν χαμένα, μιάς και σήμερα μπορώ να νοιώσω περήφανος γιατί οι στρατιές του φωτός έχουν ενισχυθεί από σας, τους Αδελφούς μου, τους ένθερμους και ηρωικούς υπερασπιστές του Φωτός, της Ζωής και της Αγάπης.

Και τότε ψέλισα:

«Όχι για μας, όχι για μας, αλλά για τη Δόξα σου εργαζόμαστε Κύριε»